

Το θάρρος και η αυτοθυσία των μοναχών της Ι.Μ. Διονυσίου κατά τη γερμανική κατοχή (Γέροντας Γαβριήλ Διονυσιάτης, Προηγούμενος Ι.Μ. Αγίου Διονυσίου, Αγίου Όρους († 1983)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=153610>]

Συνέπεσε λοιπόν ν' αποθάνη κάποιος υπερύψηλος το ανάστημα, η δε συμφωνία ήτο ένας κούτελος (10) οκάδες. Και η μοιρολογίστρα μόλις τον είδε, άρχισε να κλαυθμηρίζει εις επήκοον των «βαρυπενθούντων» συγγενών:

Μακρύς μακρύς με φαίνεσαι
και τα κουκιά είναι λίγα,
εννοούσα αύξησιν της αμοιβής της αναλόγως του μήκους του λειψάνου.

Όλοι εγέλασαν με την καρδιά τους, και η επωδός κατέστη ο ψυχαγωγικός ψαλμός της ζωντανής κηδείας.

Πέντε ώρας διήρκεσεν η μακάβριος μεταφορά, διότι εκτός της δυσβάτου ατραπού μάλλον ή δρόμου, κατά την ανώμαλον κάθοδον και άνοδον, ότε μεν εύρισκαν επί των θάμνων και πετρών οι κρεμάμενοι γυμνοί πόδες του, ότε δε η ξανθή κεφαλή του, αλλ' αυτός πρηνηδόν λόγω των τραυμάτων του επί της καζάκας εις ουδέν ελογίζετο αυτά, και εξ εναντίας συνεμερίζετο και αυτός τα αστεία των μεταφορέων, και όταν χτυπούσε ή γρατσουνίζετο από τα κλαδιά, επιφωνούσε: «γκουτ, γκουτ, βέριγκουτ».

Έμεινε κατάκοιτος εις το Μετόχι, και όταν τελείωσε ο τρύγος μυστικά τον μεταφέραμεν εις την Μονήν, πεντάωρον θαλασσίως απέχουσιν και εκεί εν γνώσει μόνον 4-5, τον ενοσηλεύσαμεν επί δύο μήνας εις τα καταχθόνια της λαβυρινθώδους οικοδομής. Δυστυχώς αι πληγαί είχαν πολυκαιρίσει, απολυμαντικά δεν υπήρχον τότε δραστικά, ως επεβάλλετο, και η βαζελίνη η οποία εμαλάκωνε τους πόνους, διηύρυνε αντί να κλείση τας πληγάς. Και μίαν ημέραν καλέσας τον Ηγούμενον διά του Νοσοκόμου, αφού δακρύων ηυχαρίστησε διά την πατρικήν αγάπην και φιλοξενίαν, εξέφρασε την επιθυμίαν του να τον προωθήσωμεν κατά τα Καυσοκαλύβια και την Λάυραν, διά να δυνηθή να περάση εκείθεν εις την Τουρκίαν, διότι αι πληγαί του ελλείπει ιατρού και φαρμάκων επεδεινώθησαν. Εύρομεν

δικαιολογημένην την αδημονίαν του και απεφασίσαμε την μεταφοράν του διά της λέμβου εις Καυσοκαλύβια, το ακραίον σημείον της Χερσονήσου με τον ασφαλή διά πλοίαρια όρμον του «Αγίου Χριστοφόρου».

Ήταν τα μέσα Νοεμβρίου και η χιών περίπου ημίσεος μέτρου ύψους. Αναμέναμεν να ησυχάσουν οι Πατέρες, και ολίγον μετά μεσημβρίαν κρατούντές τον εκ των βραχιόνων επορευόμεθα βραδέως προς την θάλασσαν. Εκεί όμως εις την κατωφέρειαν του «Προσκυνηταρίου» λόγω και της ολισθηρότητος της χιόνος ξέφυγε και ολισθήσας έπεσεν επί των γλουτών, και εκ της αναξέσεως της πληγής ελιποθύμησεν.

Περιβρέξαντες αυτού διά χιόνος το μέτωπον και ποτίσαντες διά ολίγου ούζου, τον συνεφέραμεν και εντός ολίγου τον επεβιβάσαμεν επί της λέμβου μας διά τα Καυσοκαλύβια ή Λαύραν. Αλλ' ω του κακού συναπαντήματος! Δεν είχαν κωπηλατήσει πεντήκοντα μέτρα οι ναύται Μοναχοί μας, και ιδού εφάνη ερχόμενος προς την αυτήν κατεύθυνσιν άλλη κωπήλατος λέμβος και εντός αυτής στρατιώται, προφανώς Γερμανοί, των οποίων, ως εκάθηντο, εξείχον αι κάνναι των όπλων των.

Αλλ' ω, και των σοφών Σου κριμάτων, Χριστέ! Αντί να προχωρήσουν προς τον Άγιον Παύλον, όπου προωρίζοντο, εκ λάθους προδηλότατα και θείας οικονομίας, αντί να λογίσουν ως δευτέραν επί της παραλίας την Μονήν μας, αυτοί συμπεριλαβόντες και την Σιμωνόπετραν υπέθεσαν αυτήν ως Αγίου Παύλου, ένθα είχε καταδοθή κρυπτόμενος όμιλος αιχμαλώτων, Άγγλων και Ζηλανδών.

Η απόβασίς των εις την ημετέραν αποβάθραν μάς έσωσεν εκ βεβαιότατου κινδύνου, καθότι ως ταχύτερα η λέμβος των θα έφθανεν ασφαλώς την ημετέραν, ο δε επιβάτης μας γενόμενος έτι ξανθίτερος εκ της διμήνου εγκαθείρξεως, εγνωρίζετο μακρόθεν ως Άγγλος, και αι κυρώσεις κατά των αποκρυπτόντων αιχμαλώτους, και δη αξιωματικός, ως αυτός (Υπολοχαγός), ήσαν αυστηρόταται. Εδοξάσαμεν τον Θεόν διά την ανέλπιστον σωτηρίαν και ημών, αλλά προ παντός της Μονής μας, διότι είχαν εντολάς, όπου ανακαλύψουν κρυπτομένους αιχμαλώτους να πυρπολούν το ίδρυμα, ως έκαμον και με την εν Παγγαίω Ιεράν, πολυπαθή και πολύπλαγκτον Μονήν της Εικοσιφοίνισσας.

Προέκυψεν όμως αμέσως άλλο πρόβλημα, πώς θα δικαιολογούσαμεν τα αίματα του δρόμου, και εκείνην την μεγάλην κηλίδα κατά το ολίσθημα του δρόμου. Και εδώ ετέρα θεία έμπνευσις εφώτισε τον νουν του Ηγουμένου, και όταν έφθασαν, εις έντονον ερώτησιν του επί κεφαλής Γερμανού, απήντησεν ανενδοιάστως, ότι τα υποζύγια της Μονής, λόγω της ξηράς τροφής που τρώγουν τον χειμώνα, παθαίνουν αιματοουρίαν και το τοιούτον εις την λευκήν χιόνα φαίνεται ως αίμα.

«Μάλιστα, τους είπε, πιο επάνω, όπου ομαδικώς ουρούν, θα ιδήτε καθαρότερον το τοιούτον». Και ούτως εκολάσθη και η μεγάλη αιματοκηλίσ, ως ουρητήριο των ζώων.

Πόσα οικονομεί η Θεία Πρόνοια! Ανεξιχνίαστοι αι βουλαί της!

Μόλις ανήλθομεν εις το Ηγουμενείον, ίνα διασκεδάση ο Ηγούμενος την βλοσυρότητά των, διέταξε και έφερον ούζο, το όποίον αυτοί υπερηγάπων, και τυρί. Μετά δύο ποτηράκια νομίσας, ότι έσπασε ο πάγος ηρώτησε διά του Έλληνος διερμηνέως των: «Ποίος ο σκοπός της επισκέψεώς των, αν επετρέπετο». Και αυτοί απήντησαν σκωπτικώς, ότι «φέρουν χαιρετίσματα στους φίλους μας Άγγλους, τους οποίους φιλοξενούμεν εν τη Μονή».

(συνεχίζεται)